

The background of the entire image is a photograph of a winter landscape. At the top, several long, thin icicles hang down against a dark, clear sky. Below them, a snow-covered landscape features a small, rustic wooden house with a snow-laden roof. Smoke is visible rising from the chimney. Bare trees with some snow on their branches are scattered throughout the scene. The ground is covered in a thick layer of snow.

MUST KUI JÄÄ

ANNE
STUART

1

Inimesed vatravad pidevalt kevadest Pariisis, mõtles Chloe Underwood mantlisse mässitult mööda tänavat kõndides, aga tegelikult ei olnud midagi võrreldavat talvega Tulede Linnas. Detsembri alguseks olid lehed kadunud, õhk karge ja jahe ning piisavalt turiste oli lahkunud, et elu talutavamaks muuta. Augustis imestas ta alati, mis küll sundis teda oma perekonnast viie tuhande kilomeetri kaugusele kolima. Kuid siis saabus talv ja see tuli talle liigagi hästi meelde.

Oleks abiks tulnud, kui ta oleks igal augustikuul linna turistidele jätnud, nagu kõik prantslased, kuid ta ei olnud veel leidnud tööd, mis sisaldaks sellist luksust nagu puhkused, tervisekindlustus või piisav palk. Tal oli vedanud, et ta oli üldse tööd leidnud. Praegu oli tema Prantsusmaal viibimine poolseaduslik ning enamik päevadest arvas ta, et ainuüksi seal olemine oli piisav õnnistus, isegi kui ta jagas tillukest korterit poe kohal teise pagulasega, kellel näis olevat väga vähe vastutustunnet. Sylvial oli vaevu meeles oma poolt üürist maksta, ta ei olnud ealeski oma elus põrandat pühkinud

MUST KUI JÄÄ

ning pidas iga mööblitükki või tasast pinda kohaks, kuhu oma hämmastavalt suurt garderoobi jätta. Samas kandis ta Chloega samamoodi number kolmkümmend kaheksa rõivaid ja tal ei olnud midagi nende laenamise vastu. Ta oli võtnud ka kindlaks nõuks abielluda mõne rikka prantslasega ning veetis selle eesmärgi täitmise nimel enamiku öödest nende kitsukesest elukohast eemal, jättes Chloele rohkem hingamisruumi.

Tegelikult oli see Sylvia, kes oli Chloele praeguse lasteraamatute tõlkija töö leidnud. Sylvia oli töötanud kaks aastat Les Frères Laurent'i firmas ja maganud kõigi kolme keskealise *frère* 'ga*', kindlustades endale töö ja korraliku palga väikese kirjastuse jaoks spiooniromaane ja põnevikke tõlkides. Lasteraamatutega teenis vähem ja Chloele maksti sellele vastavalt, aga vähemalt ei pidanud ta oma perelt raha küsima ega puudutama vanavanemate jäetud usaldusfondi. Mitte et tema vanemad teda tagant julgustaks. See raha oli mõeldud tema hariduseks ning lihttöö Pariisis ei käinud kohe kindlasti kõrgema taseme õppimise alla.

Kui vajadus töö järele teda niimoodi ei kammitseks, oleks ta endale leidnud juba midagi, mis esitaks suurema väljakutse. Tema prantsuse keel oli suurepärase, aga ta oskas soravalt ka itaalia, hispaania ja saksa keelt, üsna korralikult rootsi ja vene keelt ning isegi pisut araabia ja jaapani keelt. Chloe armastas sõnu, peaaegu sama palju kui söögi valmistamist, aga väljaspool kööki tundus ta andekam olevat. Vähemalt oli talle nii öeldud, kui ta kuulsast Cordon Bleu koolist poole aasta pealt välja visati. Nad ütlesid, et tal ei ole algaja kohta piisavalt kujutlusvõimet. Liiga vähe austust traditsioonide vastu.

**frère* pr. k. – vend. – Tõlk.

Chloe ei olnud kunagi traditsioone üleliia austanud, sealhulgas ka oma pere meditsiinitraditsiooni. Ta oli jätnud kõik viis Underwoodi Põhja-Carolina mägedesse. Tema vanemad olid sisehaiguste arstid, kaks vanemat venda kirurgid ja vanem õde anestezioloog. Ning nad ei suutnud ikka veel uskuda, et Chloe ei püüa meditsiinikooli astuda, eirates tõsiasja, et keegi ei jälestanud vere nägemist rohkem kui tema, Underwoodi perekonna noorim liige.

Ei, Chloe ei pidanud seda kena rahahunnikut kätte saama enne, kui annab alla ja läheb meditsiinikooli. Kuid enne peaks põrgu kinni külmuma.

Aga ta oskas teha imelisi toite makaroni ja värskete aedviljadega ning tänu aktiivsele kõndimisele ei saanud süsivesikud täiel jõul kogunema hakata, kuigi need tundusid eriti tema tagumikku kiindunud olevat. Kahekümne kolmesena ei saanud ta jätkuvalt ülemealiku teismelise figuuriga olla ning prantslannat ei hakanud ta kunagi meenutama. Tal ei olnud lihtsalt stiilitunnet, mida isegi tema toakaaslasel Sylvia – inglannal – kuhjaga oli. Ta võis Sylvia riideid kanda, aga ta ei suutnud kunagi ära õppida seda kergelt ülbet, pisut muigavat ilmet, mida igatses. Sama hästi võis tal siis ka suur tagumik olla.

Les Frères Laurent asus ühe vanema hoone kolmandal korrusel Montmartre'i lähedal. Chloe oli nagu alati esimene saabuja ning ta pani hakkama kannutäie kanget kohvi, mida ta armastas, hellitas siis tassi oma jahedate käte vahel ja vaatas alla kihavale tänavale. Vennad keerasid ööseks kütte kinni ning nooremtöötajana ei olnud tal lubatud termostaati näppida, nii et ta oli õppinud hoidma veel ühte kampsunit kitsukeses toaosas, mis oli talle määratud. Tal ei olnud töötaju – päev oli imeilus, taevas neid ümbritsevate vanade hoonete kohal sügavsinine ning millegipärast ei paelunud väikese väleda tuhkru Flora seiklused teda eriti. Seal

MUST KUI JÄÄ

ei olnud piisavalt seksi ja vägivalda, mõtles ta nukralt. Ainult kui-vad moraalijutlused, mida pidas roosas balletiseelikus kiitsakas näriline, ja Ameerika vabariigi ennasttäis väärtused. Ta soovis, et Flora rebiks kas või kordki oma balletiseeliku seljast ja kargaks paharetist nirki, kes oli talle silma teinud. Kuid Flora ei langes kunagi nii madalale.

Chloe võttis lonksu kohvi. Kange kui usk, magus kui armastus, must kui patt. Ta ei olnud õige pariislane enne, kui ta suitsetama õpib, aga nii kaugele ei läheks ta isegi oma vanemate ärritamiseks. Pealegi, mida kaugemal olid vanemad, seda vähem ärritavamaks nad muutusid.

Pidi mööduma veel üks tund, enne kui keegi teine kontoris saabub, ja ta ütles endale, et keegi ei hooli sellest, kas ta lööb surnuks veel paar hinnalist hetke, enne kui asub igava Flora kallale. Mõni ime, et see tegelaskuju talle niivõrd närvidele käis. Ta vajab oma elus pisut rohkem seksi ja vägivalda.

Ole oma soovidega ettevaatlik, pomises vaikne hääl tema peas, kuid Chloe summutas selle endale kohvi sisse kallates. Seks oli selle puudumise tõttu viimased kümme kuud tähtsal kohal olnud, ja tema viimane armulugu oli nii tuhm, et tal ei olnud asenduse leidmiseks piisavalt energiat jätkunud. Claude ei olnud halb armuke. Mees tundis oma oskuste üle uhkust ning ootas, et kohmetu *Américain* oleks sobivalt pimestatud. Chloe ei olnud.

Vägivallata saaks ta arvatavasti hakkama, sest sellega kaasnes tavaliselt veri ja see ajas ta öökima. Mitte et ta oma elus eriti palju tõelist vägivalda oleks kogenud. Tema perekond hoidis teda kaitsuna ja ta suhtus oma turvalisusse terve austusega. Ta ei käinud ohtlikes linnaosades öösel uitamas, ta lukustas uksi ja aknaid ning vaatas enne Pariisi mõrtsukaliku liiklusega tee ületamist mõlemale poole ja palvetas usinalt.

Ei, ta võis pikisilmi oodata järjekordset talve alaköetud korteris, süües makarone, tõlkides raamatuid “Väle tuhkur Flora” ja “Mandariin Bruce”, kuigi kuidas sai üks mandariin oma elu elada, ei jõudnud talle pärale. Võib-olla sellepärast ta keskenduski Florale, teades, et tema järgmine tõlketöö räägib tsitruselisest.

Varem või hiljem leiab ta uue armsama. Võib-olla satub Sylvia viimaks kullapaja peale, kolib välja ning Chloe leiab mõne kena õrna prantslase, kellel on traatraamidega prillid, kõhetu keha ja kellele meeldivad eksperimentid toiduga.

Samal ajal ootas teda kindlameelne väike tuhkur, nagu ka hirmuäratav ülesanne leida prantsuskeelne vaste sõnale “kindlameelne”.

Ta kuulis Sylviat enne tema saabumist – tema kallite kingade lärmakat klõbinat kahel trepikäigul ja täiuslikult värvitud huultelt kostvat summutatud vandumist oli raske mitte ära tunda. Ainuke küsimus oli see, miks ilmus Sylvia tööle kolm tundi enne seda, kui ta end tavaliselt kontoris vedas?

Uks paugatas lahti ning Sylvia seisis seal hingeldades, iga juuksekarv omal kohal, iga sentimeeter meigist laitmatu. “Seal sa oledki!” hüüdis ta.

“Siin ma olen,” lausus Chloe. “Kohvi tahad?”

“Meil ei ole aega kohvi juua, pagan võtaks! Chloe, kallike, sa pead mind aitama. See on elu ja surma küsimus.”

Chloe pilgutas silmi. Õnneks oli ta Sylvia dramaatilisusega harjunud. “Mis nüüd?”

Sylvia peatus järsult, olles hetkeks solvunud. “Ma räägin tõsiselt, Chloe! Kui sa mind välja ei aita, ma... ma ei tea, mida siis teen.”

Ta oli hiiglasliku kohvri trepist üles tirinud – mõni ime, et ta oli sellist lärmi tekitanud. “Kuhu sa minna tahad ja mida mul

sinu asendamiseks vaja teha on?” küsis Chloe alistunult. Tohtu kohver, millest enamikule inimestest oleks piisanud kahepäevaseks reisiks, hoiaks Sylvia riides kolm või neli päeva. Kolm või neli päeva omaette olemist ja mitte kellegi järele koristamist. Ta saaks aknad avada ja lasta õhku sisse, ilma et keegi külma pärast kaebaks. Ta oli valmis abistama.

“Mina ei lähe kuhugi. Sina lähed.”

Chloe pilgutas taas silmi. “Kohver?”

“Ma pakkisin sulle asjad ise kokku. Sinu riided on kohutavad ja sa tead seda – ma panin sinna kõik, mis minu meelest sulle sobivad. Välja arvatud karusnahkse kasuka, aga sa ei saa ju loota, et ma sellest lahkuksin,” lisas Sylvia hetkeks asjalikult.

“Ma ei looda, et sa millestki lahkuksid. Ja ma ei saa kuhugi minna. Mida Laurent’id ütlesid?”

“Jäta nemad minu hooleks. Ma asendan sind,” lausus Sylvia teda takseerides. “Vähemalt oled sa vahelduseks korralikult riides, kuigi mina sinu asemel võtaksin selle salli ära. Küll sa sisse sulandud.”

Chloet läbistas paha aimus. “Kuhu ma sisse sulandun? Hinga sügavalt sisse ja ütle, mis sul vaja on, ning mina vaatan, kas saan sind aidata.”

“Sa pead,” ütles Sylvia järsult. “Ma ütlesin, see on...”

“Elu ja surma küsimus,” lõpetas Chloe lause. “Mida ma tegema pean?”

Osa Sylvia ärevusest kadus. “Ei midagi väga rasket. Veetma paar päeva kaunis maamõisas, tõlkima importijate seltskonnale, teenima hunniku raha ning olema teenijate armee teenindada. Imeline toit, imeline ümbrus ning ainuke halb asi on igavate äri-meestega tegelemine. Sa saad end peenelt riidesse panna, hunniku raha teenida ja flirtida kõigiga, kellele silm peale jääb. Sa peaksid mind säärase kuldse võimaluse eest tänama.”